

POVĚŘENÍ U ĀĀLKU LIPOVĚHO ĀĀJE

Středa, 14 listopad 2012

Jeli jsme na chalupu. Venku poasí, Āe by psa nevyhnal. Sedíme s manželkou u sálajícího ohně. Vychutnáváme teplou rodinného krbu. Sedíme. Hledíme do plamenů. S rozkoř;í usrkáváme lipový Āaj s jeřabinovým sirupem.

Teplu krbu i Āaje pĀijemně ukolébává, rozlévá se po tĀle a evokuje vzpomínky. Vzpomínky na dĀtství a tatínka.. N hodinky. Domácí lipový Āaj. Hlavě na historky tařky Āi strýcĀ. Naře Āerné hodinky vyplĀovaly veřery podzimní plísnic a zimních mrazíků za okny.

Nepamatuji, Āe by tařka byl vyprávĀ Āi upovídáný. Opak byl spíře pra

Ořem jeho historky byly vyhlářené. Pamatuji si je. Nemám ponĀtí kolik mi bylo. Není to podstatné.

Podzimní veřer. V komínĀ nařmíká meluzína. Kachlová kamna zvaná autobus hĀála. Āhnučí kachláe rudĀ ozařmo

místnost i obliĀeje. Na zdi kuchynĀ to kreslilo strařidelné stíny. Pil se lipový Āaj. Historka stĀídala historku. Vybavuj

se mi povídařka tatínka.. a tak poslouchejte: „Do práce jsem chodil kolem vody“, vypráví tatík.

„Cesta se táhla podél Āěky asi dva kilometry. Ráno ĀlovĀk musel z domova jeřtĀ za úplného

řera. NĀkdy na mne řla ař úzkost. Opar nad Āěkou. Ticho. Nikde nikdo. Nebyl jsem strařpytel, ale

ani nebojsa.“ JeřtĀ dnes si vybavuji, jak se tařka pĀi vyprávĀní tvĀřil. TehdĀ se pĀi cestĀ do práce

opravdu bál. „Jednou mne krom tĀivého ticha doprovázel i pocit - pocit, Āe, nejsem sám. Znáte ten pocit.

Splav, kde jsem odbořoval do civilizace, byl nadosah. Ujdu pár metrĀ - a... a... koukám, u cesty stojí kĀĀ. Kolem nikdo.

Tich ruřilo řplouchání Āěky a bití kopyta o zem. Hrdlo, pĀiznávám, bylo nĀkde v kalhotách. Do práce

musím, tak se snařim toho konĀ pomalu obejít. Dojdu ke koni na pár krokĀ... Zarřál, zakouel ořima a hup do vody u

splavu. Vodní hladina se zřěřila, kola se zavřela. A opĀt to ticho. Na nic nemyslím a upaluji pryř z tohoto místa...

dorazím udýchaný a propocený. Bylo na mnĀ vidĀt, Āe se nĀco stalo a tak vyprávím tuto pĀřihodu. Parřák, co bydlel do

Āěky, tvrdil, Āe to urĀitĀ byl vodník. Tito ropuřáci prý na sebe dovedou brát řzné podoby. ChtĀl mne jen vydĀřs

jinak by to dopadlo... Nedořekl. Nemusel. VydĀřit mne, se tomu muřřkovi povedlo.“ Konec mi dovyprávĀř str

den. PĀi vyprávĀřní zvitĀřil spánek. Na peci kachlovek bylo pĀijemno a hlas tařky ukolébával.

-doktor-